

KATARÍNA PIVARČIOVÁ

SEDEM DÔKAZOV,
ŽE ŤA SKUTOČNE
MILUJE

KATARÍNA PIVARČIOVÁ

SEDEM DÔKAZOV,
ŽE ŤA SKUTOČNE
MILUJE

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Magdaléna Borovcová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Katarína Pivarčiová 2018
Cover Design © Juraj Šramko 2019
Cover Illustration © Vladimíra Androvičová 2019
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2128-9

Venujem starej mame.

ŠEŠŤ DÔVODOV, PREČO SA OPLATÍ BYŤ RANNÝM VTÁČAŤOM

Patríte aj vy k tým, čo ostávajú v posteli do poslednej možnej sekundy? Váš budík zvoní už tretíkrát a vy naň len vytrčíte zadok? Možno by ste sa mohli skúsiť premôcť. Ráno sa hodina navyše môže hodiť.

Prinášame vám niekoľko dôvodov, prečo nastaviť ručičku budíka o niekoľko minút skôr:

1. Žiadne stresy. Koľkokrát sa vám stalo, že keď ste konečne rozlepili oči, na budíku bolo pol jedenástej? A vy ste v práci mali byť o deviatej? Tá panika, čo potom nasledovala, vás vždy dokonale prebrala. Kde mám zubnú kefku? Ponožky? Číslo na taxík? Ak vstanete, ale skutočne vstanete, o hodinu skôr, na všetko bude dostatok času.
2. Pokojne sa naraňajkujete. Stihnete si urobiť volské oko, namixovať smoothie, udusiť zeleninu a dopriať si čerstvo pomletú kávu. Žiadne narýchlo zhltnuté rožky s paštétou. Môžete si dopriať všetko, na čo máte chuť.
3. Budete mať čas zacvičiť si alebo si zabehať. Päťdesiat drepov, tridsať brušákov urobí s vaším telom za niekoľko týždňov divy. Navyše pohyb vás dokonale naštartuje.
4. Získate čas samy na seba! Všetci ešte spia, muž, deti, spolubývajúci. Vy jediná ste hore a môžete robiť, čo sa vám zachce! Nikto vás nebude vyháňať z kúpeľne, nikto nebude prosiť, aby ste mu urobili raňajky. Môžete si užívať dokonalé ticho a pokoj.
5. V pokoji si rozplánujete deň. Pripomeniete si, čo vás čaká a neminie, psychicky sa pripravíte aj na stretnutie s ne-

príjemným šéfom. Alebo si len urobíte nákupný zoznam, prípadne prečítate noviny.

6. A navyše... Vedci údajne dokázali, že nočné sovy majú viac tukových zásob ako ranné vtáčatá a hrozí im úbytok svalovej hmoty. Dosť ma to zarazilo, keďže ja sama si ráno rada pospím a, samozrejme, mám aj nejaký ten tuk. Potom mi došlo, že je to celkom pochopiteľné. Nočné sovy sú spravidla lenivejšie ako ich ranní vtáčí príbuzní.

Alžbeta zazívala a pozrela sa na hodiny. Pol jednej. Opäť sa potvrdilo, že ona tým ranným vtáčaťom nikdy nebude. Uvažovala, čo s tým. Na internete sa povalovali stovky článkov o výhodách skorého vstávania.

Vstala od svojho starého notebooku. Natiahla sa, chrbtica vydala hlasné puk. Žalúdok signalizoval, že by si dal nejakú maškrtu.

Pol jednej... To je už predsa ráno, nie? Prešla ku kuchynskej linke, otvorila skrinku nad sporákom. Vzala do rúk načatú čokoládu, chvíľu na ňu žmurkala, vzápätí ju odhodlane vrátila na poličku. Vydrží to. Je predsa silná, sebavedomá žena.

Mala by ísť spať. Zajtra, vlastne dnes, ju čaká práca. Zatiaľ sa však necítila unavená. Ak by si aj ľahla, prevaľovala by sa ešte minimálne hodinu.

Obzrela sa po svojej mini garsónke. Uvedomila si, ako zúfalo by jej izbička potrebovala generálnu údržbu. Zo skrine trčali šaty, ktoré sa jej nechcelo skladať a ktoré by na seba už pravdepodobne aj tak nenatiahla. V rohoch vírili kúdoly prachu. Otvorila okno, aby sa osviežila čerstvým vzduchom. Zacítila nevábnu arómu kanálov a fabrík. Neprekážalo jej to. Za tie roky v Bratislave si už zvykla.

Vrátila sa k počítaču, očami ešte raz prebehla text a oprávilila v ňom preklepy. Mohla by to skúsiť, poslať to do nejakého internetového časopisu. Pri tej predstave sa jej zovrel

žalúdok. Písala rada, potrebovala to k životu. Písala si denník a počítač mala plný poviedok. Nikdy však nič z toho nezverejnila. Neznášala, keď jej slová niekto čítal.

Rázne vypla počítač, otvorila chladničku a vytiahla z nej fľašu načatého tramínu. Naliala si ho do hrnčeka s mačkami. V poslednom čase odmietala používať akýkoľvek iný. Nechcela sa zdržiavať umývaním riadu.

Dúfala, že víno jej pomôže zaspáť. Že vďaka nemu sa nebude cítiť v posteli taká sama.

Hmla si urobila z Bratislavy svoj brloh. Rozčapená ležala nad mestom a ťahala poctivých ľudí do depresie. Ali bola príliš lenivá zodvihnúť sa, príliš malátna vykonať akýkoľvek pohyb. Už tretíkrát prestavila budík a ponorila sa do sladkých snov.

O pol hodiny neskôr však už stála v preplnenom autobuse, opierala sa o tyč a bojovala so spánkom a nevoľnosťou. Tramín ju rozsekal na márne kúsky. Káva dnes nezabrala a ona by privítala aj koniec sveta, len aby nemusela vstávať. Ľudia okolo boli nezvyčajne tichí, všetci hľadeli von oknom a zatínali sánky, aby premohli zívanie.

Autobus zastal na Zochovej a do ich súdržného ticha vošiel mladý pár. Ona v oranžovej čiapke, červenom kabáte a ružových rukaviciach, on v teniskách so žltými šnúrkami. Mala pocit, že tie farby jej vypália diery do rohovky.

„... ako vieš, že ma ľúbiš viac ako ja teba?“ spýtala sa dievčina.

„Zrátal som si to.“

Švitorili si ďalej, slepí k nenávisným pohľadom ľudí, ktorí hneď zrána vôbec nemali náladu na Rómea a Júliu. Keď na ďalšej zastávke vyletela z autobusu, bola zacukríkovaná až za ušami.

Pracovala v úspešnej komerčnej banke. Osem hodín denne rátala peniaze a pýtala sa ľudí, či nechcú výhodnú pôžičku na

všetko. Nebola to zlá robota. Nezašpinila sa pri nej, nespotila, zvyčajne prichádzala do styku s normálnymi ľuďmi. Jediné, čo ju vytáčalo, bola skutočnosť, že rovnaké prachy by zarobila aj v Tesco za pokladnicou. Rýchlo vbehla do uniformnej sivej budovy, prefrčala popri zatiaľ prázdnych boxoch. Vošla do kumbálíka. Soňa, jej kolegyňa, si práve pudrovala nos.

„Máš šťastie, ešte tu nie je,“ znuzene zahlásila.

Ali sa ani nemusela pýtať, o kom to hovorí. Ich šéf nenávidel, keď chodili na poslednú chvíľu. Našťastie to väčšinou aj on sám ledva stíhal na ôsmu. Sem-tam, keď nemohol spať, tu strašil už od pol ôsmej. A vtedy sfúkol každú jednu z nich.

Soňa si na hlavu nasadila mikulášsku čiapku a Ali takmer zdesene zaskučala. Vianoce. Úplne na ne zabudla. Nenávidela Vianoce, presne tak, ako ich nenávidí každá nezadaná žena po tridsiatke.

„Nariadenie zhora. Každý to musí mať na hlave. Až do Vianoc. Na.“

A hodila jej jednu červenú obludnosť. Ali mala chuť búchať hlavou o stenu, až kým by si tú čapicu nemala na čo nasadiť.

„Čaute, dievčatá!“

Do kumbálíka vošiel šéf, hlava pomazaná, Igor Repko. Objektívne musela uznať, že je fakt kus. Dobre stavaný, s výraznými lícnymi kosťami a pohľadom, ktorý roztriasol kolená väčšine dievčat vo firme. Ona sama ho považovala za arogantného hlupáka, ale keď sa na ňu pozrel, nebolo jej všetko jedno.

„Dobré ráno,“ zakvičala.

„Pohnite si, baby, otvárame.“

Ali zabuchla dvere skrinky, neuvedomila si, že prsty pravej ruky nechala vnútri. Zjojkla od bolesti, vytiahla ruku a zdúpnela. Z prostredníka sa jej odlúpol lak na nechty. Vyzeralo to katastrofálne, ale už nebol čas niečo s tým urobiť.

Sadla si do pokladnice a Soňa do vedľajšieho boxu. Samozrejme, ako zvyčajne, nikto nestál za dverami a nečakal, kedy konečne otvoria. Prví ľudia sa začali trúsť až okolo deviatej. Prebehla firemné e-mail, z nudy aj tie súkromné. Potom začali prichádzať klienti a ona sa celý deň, okrem krátkej prestávky na obed, takmer nezastavila. Krátko pred záverečnou vyliezol zo svojej diery šéf. Na hlave mal svetielkujúce rožky.

„Rozmeníte mi to, Alžbeta?“

Od detstva neznášala plnú verziu svojho mena, pripadala jej príliš vznešená. Nehodila sa k nej.

Podal jej päťstovku. Zobrala ju do pravej ruky. Igor ju za ňu chytil a otočil si ju k sebe. Ali nechápala, o čo mu ide. Potom si však uvedomila, že má na jednom prste odlúpnutý lak, a srdce jej spadlo až kdesi do ponožky.

„Ako mi to vysvetlíte?“

„Ja... stalo sa mi to, keď som zatvárala skrinku, a už som nestihla...“

„Upravené nechty sú jediná vec, na ktorej bazírujem, slečna. Na čo podľa prieskumov čumia naši zákazníci?“

„Na nechty,“ šepala Ali so sklonenou hlavou.

„Áno. Nie sú to ani šperky, ani vlasy, ani oči. Všetci sa pozerajú, ako vaše ruky ťukajú do počítača ich údaje. A ja chcem od vás jediné, Alžbeta. Predtým než prídete do práce, láskavo si upravte nechty.“

Bolo to priam desivé. Počuli to všetci. Klienti aj kolegyne. Ešte viac sklonila hlavu, cítila, ako sa jej do tváre hrnie červen.

Snažila sa potlačiť zlosť. Vedela, že nesmie reagovať v afekte. Z uší jej doslova syčala para.

„Mrzí ma to,“ dostala napokon zo seba.

„Nech sa to už neopakuje, inak vyvodím dôsledky,“ povedal a nonšalantne sa na ňu usmial.

Ali prekonala túžbu hodiť po ňom klávesnicu. Zodvihla

pohľad a pozrela sa mu do očí. Snažila sa do toho pohľadu vložiť všetok vzdor sveta.

„Rozkaz, šéfe.“

Domov sa ledva doplazila. Lialo ako z krhly, kým prišla k domu, bola celá premočená. Snažila sa ten incident pustiť z hlavy, bohužiaľ, márne. Nechcela nič iné, len si ľahnúť na gauč, zababušiť sa do teplej deky a pozrieť si nejaký sitcom.

Otvorila vchodové dvere a nohy jej zaliala prívalová vlna. Z úst jej vyšla nadávka. Voda jej siahala po členky, cítila, ako jej zateká do lodičiek. Ich vchod zatepľovala nejaká banda fušerov a pri každej väčšej búrke ich vytápalo.

„Á, slečna Alžbeta, už tu na vás čakám. Nezabudnite, že tento týždeň máte službu!“

No, ešte toto! Celkom na to zabudla.

Správkyňa domu pani Kuchárová sa k nej brodila v gumákoch. Bola to rázna žena niekde medzi štyridsiatkou a šesťdesiatkou. Alžbeta nikdy nebola schopná to rozpätie rokov zúžiť. Pani Kuchárová mala bujnú postavu, ktorú s radosťou obliekala do priliehavých šiat, červené vlasy a dokonalý mejkap.

„Dobrý deň, pani Kuchárová. Čo s tým mám robiť? Netreba zavolať hasičov alebo niečo také?“

„Ale kdeže, stačí to povymetať von. Donesiem vám všetko potrebné.“

Pri pohľade na tú prírodnú katastrofu na chodbe si Alžbeta povzdychla. Zbohom, príjemný večer pri počítači.

„Hneď prídem, len sa prezlečiem,“ povedala sklesnuto a začala sa šplhať hore schodmi.

Potrebovala psa. Alebo mačku. Alebo aspoň morské prasa. Bohužiaľ, s jej alergiou prichádzal do úvahy jedine had.

Sedela pri okne s pohárom vína v ruke. Keď sa dostala do štádia, že jej chýbala už aj mama, vedela, že je zle.

So svojím posledným partnerom sa rozišla pred niekoľkými mesiacmi, odvtedy bývala sama. Nie, nechýbal jej. Bol to v podstate blbec. Len jej chýbala spoločnosť.

Neznášala tú rutinu. Do práce, domov, do práce, domov, sem-tam do Tesca na nákup.

Keby aspoň tá práca stála za to. Keby ju bavila, mala perspektívu alebo keby bola aspoň dobre platená.

Jej šéf sa k nej správal ako k poslednej handre a ona s tým nebola schopná nič urobiť.

Pustila si hudbu, aby prehlušila myšlienky. Nepomohlo. Utápala sa v sebaľútosti, no vedela, že je to celkom zbytočné. Túžila po nejakej zmene, po niečom, čo by ju vytrhlo z kolobehu všedných dní.

Naplnená chmúrnymi myšlienkami klikla na babydopohody.sk. Jej obľúbená stránka.

Ženy tam komentovali módu, chlapov, celebrity. Prízemné babské témy, ale vždy ju dokázali rozosmiať. Dúfala, že aj teraz ju poteší nejaký nový článok. Na stránke svietil veľký ružový nápis.

Hľadáme blogerky. Ak si myslíš, že vieš písať, slovenčina je tvoja verná kamoška a máš brilantný zmysel pre humor, pošli nám svoj text. Autorka najlepšieho textu sa stane našou kolegyňou.

Bolo to znamenie? Znamenie, že má urobiť čosi so svojím životom? Otvorila teda nový súbor a rozhodla sa vyskúšať to.

JEDENÁŠŤ DÔVODOV, PREČO BYŤ SINGLE

Opustila vás vaša pravá láska, vaša spriaznená duša? Utápate sa v slzách a prekínate svoj život? Niečo vám prezradím. Ak by bol tým pravým, určite by vás neopustil. Utrite si slzy a vykašlite sa na depku. Život nezadaných dokáže byť úžasný.

1. Nemusíte sa holiť! Vaša kožušinka nikoho nepohoršuje, neškriabe a neuráža.
2. Žiadne neožehlené košele a zabudnuté smradľavé ponožky kade-tade po dome. Prečo muži vždy očakávajú, že ich nežnejšia polovička automaticky preberie zodpovednosť za ich zapáchajúcu bielizeň?
3. Na varenie sa môžete vykašľať! Kvôli sebe predsa nebudete vyťahovať panvice. Vifonka na obed úplne postačí. Ušetrený čas môžete venovať napríklad spánku alebo depresii z toho, ako nezdravo sa stravujete.
4. Ráno sa budíte s krtkom v ústach, ale vedľa vás, našťastie, nie je nikto, komu by to mohlo vadieť. Ak sa vám smrdieť chce, tak smrdíte.
5. Veci vždy nájdete tam, kde ste ich pohodili. Síce je aj tak všade neporiadok, ale je to váš neporiadok.
6. Máte právo usmievať sa na toho fešného suseda, dokonca môžete žmurknúť aj na dobre stavaného kolegu. Môžete flirtovať, s kým sa vám zachce. Bez výčitiek svedomia.
7. Bridget Jonesová alebo Rýchlo a zbesilo? Samozrejme, že Bridget! Ste sama a nemusíte sa s nikým biť o diaľkový ovládač. Aj keď... Vin Diesel je veľmi silné lákadlo aj pre mňa.
8. Žiadna svokra! Ani skutočná, ani nádejná.
9. Žiadne hádky a drámy pre maličkosti. Nevyčítate mu jeho triapolminútové meškanie, on vás nezvozí za vlasy v odtoku umývadla či sprchy. Každá z týchto drobností môže vyústiť do desivej hádky s lietajúcimi taniermi. Nič z toho vám však ako nezadanej nehrozí. Môžete byť pokojná ako tibetský mních.
10. Sloboda! Môžete sa venovať svojim koníčkom, svojim kamošom. Ste paňou svojho času. Na nikoho nemusíte brať ohľad.
11. Nový sexi chlap tam vonku možno na vás ešte len čaká. To vzrušenie z lovu a spoznávania máte pred sebou a slobodne sa môžete rozhodnúť, či do toho idete alebo nie.

Áno, viem, že to teraz bolí. Ale každá minca má dve strany. Neplačte už nad rozliatym mliekom a skúste si užiť zábavu, ktorá patrí len slobodným.

Ali uložila súbor a skôr ako si to stihla rozmyslieť, odoslala ho. Prihodila aj článok o ranných vtáčatách. Prekvapilo ju, že má pocit podobný eufórii.

„Uvažoval som... nezájdete so mnou na kávu? Po práci?“

Stál nad ňou, prirodzenie si opieral o jej stôl. Vyzeral impozantne. Snažila sa mu pozerať do tváre napriek tomu, že jeho nástroj mala priamo v úrovni očí.

Posledný týždeň jej venoval zvýšenú pozornosť. Tušila prečo. Podarilo sa jej schudnúť tri kilá (nebolo to plánované, mohla za to črevná chrípka) a prefarbila sa na čierne. Igorovi Repkovi sa podľa všetkého páčili tmavovlásky.

Ešte stále mala v čerstvej pamäti, ako ju včera ponížil. Nechápala, o čo mu ide. Na jednej strane ju ponižuje a na druhej sa ju pokúša zbalíť?

„Po piatej už kávu nepijem. Nespala by som celú noc,“ povedala napokon.

Lišiacky sa usmial.

„Nuž, mne by to nevadilo.“

Mala by ho okamžite poslať do kelu, ale výchova jej to nedovolila. Len sa usmiala a odmerane odpovedala:

„Mne áno. Nechcem meškať do práce.“

Zdvihol obočie, oprel sa dlaňami o stôl a naklonil sa k nej. Nos jej zaplnila ťažká korenistá vôňa.

„Ja by som to s vaším šéfom vybavil.“

Zazvonil jej telefón a bolo to ako vykúpenie. Natiahla sa za ním, stíšila zvonenie.

„Môžem to zodvihnúť?“ spýtala sa.

V banke nebolo ani nohy, inak by si nedovolila spýtať sa ho to. Neznášal, keď v práci riešili súkromné telefonáty.

„Poponáhľajte sa,“ šepol a žmurkol na ňu.

„Ahoj, neruším? Dlho si sa neozvala. Ako sa máš?“ Z telefónu sa ozval hlas Alinej najlepšej kamošky Laury.

„Všetko po starom.“

„Hej? Super. Si v pohode? Máš nejaký chorý hlas.“

„Nič mi nie je. Som v práci.“

„Och, tak tá nebudem dlho zdržovať.“

„V pohode, hovor.“

Ignor medzitým zmizol vo svojej kancelárii.

Laura bola jej spolužiačka ešte zo strednej. Po škole neostala v Bratislave. Vrátila sa do Modry. Obe už mali na chrbte tri krížiky, Laura si to však pripúšťala ešte menej ako ona. Hovorila tým hrozným rytmusovským slangom, každé tri mesiace menila farbu vlasov. Robila už v živote hádam všetko, od predavačky cez letušku až po manažérku. Vo všetkom bola prekvapivo dobrá, pri ničom však nevydržala dlhšie ako dva roky. S mužmi to bolo rovnaké. Každý sa jej po čase objedol.

Napriek tomu, že sa ich životy po rokoch rozdelili a stali sa z nich absolútne rozdielne ženy, naďalej boli najlepšími kamarátkami. Aspoň si to nezabudli vždy navzájom pripomenúť.

„Počuj, môžem dnes u teba prespať? Idem na konkurz.“

„Na konkurz?“

„Hej. Do nejakej folk metalovej kapely. Tušíš, čo to je?“

„Nemám ani šajnu. Ty hráš na nejakom nástroji?“

„Čo ti šibe? Jasné, že nie.“

„Hľadajú manažérku?“

„Hľadajú speváčku, ty trubka.“

„Speváčku...?“

Ali si okamžite spomenula na všetky cesty domov, keď sa z krčiem vracali v alkoholickom opojení a na celé mesto vyblakovali Išeu Macek do Mauacek. Nie, Laura spievala, povedané slovami klasika, falošne ako divá sviňa.

„V tých metalových kapelách aj tak len jačíš do mikrofónu. Ale skúsila som zopár hodín spevu. Učiteľka povedala, že sa s mojím hlasom dá pracovať.“

Mala chuť opýtať sa jej, či sa náhodou nezrazila s koňom, no radšej sa rozhodla situáciu diplomaticky nekomentovať. Vedela, že Lauru podobné hlúposti zvyčajne o niekoľko dní aj tak omrzia.

Tak sa len spýtala: „Kedy prídeš?“

„Niekedy večer. Konkurz je zajtra popoludní. Máš na večer nejaké plány?“

„Zdá sa, že áno,“ povedala nakoniec Ali.

„Ty sa na mňa netešíš?“ povedala Laura plačlivým hlasom.

Ali sa proti svojej vôli zasmiala.

„Jasné, že sa teším.“

„Super! Ideme žúrovať!“

Ali zložila a predstavila si, v akom stave zanechala ráno svoj byt. Vedela, že ju večer čaká dezinfekcia. Bože, kedy už bude piatok?

Boli dve hodiny popoludní, ideálny čas na neskorý obed. Zakričala Soni, že jej prenecháva velenie, a zamierila do kuchynky. Na chodbe ju však zastavil prenikavý Igorov hlas.

„... nehnevajte sa na mňa, ale toto je už vrchol nechutnosti. Káva v umývadle, ty vole. To ste nevideli? Načo vás tu máme?“

„Bola som tu pred desiatimi minútami a všetko bolo čisté.“

„Tak máte chodiť každých päť minút. A toto? Ten hnus v chladničke už začína plesnivieť.“

„Ja za to nemôžem, že tam nechávajú zvyšky. Neviem, či to môžem vyhodiť,“ bránila sa pani Zlatka, ich upratovačka.

„Neviete, neviete. Tak sa spýtajte, doriti! Robí tu desať ľudí, upratať po nich hádam zvládnete, alebo nie?“

„Samozrejme.“

Zlatke sa triasol hlas. Slzy mala na krajíčku.

„Viete, už dlhšie som uvažoval, že zavolám vášmu za-

mestnávateľovi. Podľa mňa sa sem nehodíte,“ znechutene dodal Igor.

Alžbeta vedela, prečo mu Zlatka prekáža. Bola to nízka bacuľka tmavšej pleti so štrbavým úsmevom. Alžbeta ju mala rada, bola to jednoduchá žena, ale veľmi milá a starala sa o nich ako o vlastné deti.

„Nehodím?“ pípla Zlatka prestrašene. „Hneď to upracem, mladý pán, len nevolajte.“

Igor čosi zahundral a vybehol z kuchynky. Keď zbadal Alžbetu pred dverami, prekvapene zastal.

„Ach, Alžbeta... Už ste sa rozhodli? Pôjdete so mnou večer na tú kávu?“

Ali nakukla do kuchynky, videla pani Zlatku zohnutú pri chladničke. Vyťahovala z nej dózy rôznych farieb a tvarov.

„Nie. Mám už iný program a vy sa mi doň nehodíte,“ povedala a bojovne vystrčila bradu.

Igor sa pohrdavo uškrnul a odkráčal do svojej kancelárie.

Zlatka si narýchlo utierala slzy do rukáva. Snažila sa ich skryť.

„Ukážte, ja vám s tým pomôžem,“ povedala Alžbeta a chytila najbližšiu dózu.

„To vyzerá ako segedín, len je už trošku dozelená. Zdá sa mi, že tu bol ešte vlni. Podľa mňa je Sonin, nebude jej chýbať,“ vyhlásila a hodila nádobu do koša.

„Aj toto je nejaké zelené,“ povedala Zlatka s nepatrným úsmevom a zamierila ku košu.

„Nie, počkajte! To je môj dnešný obed, špenát s vajíčkami, zabudla som ho zjesť.“

Obidve sa rozosmiali a atmosféra sa uvoľnila.

„Nič si z neho nerobte. Je to strašný somár.“

„Ja viem. Možno by bolo najlepšie, keby tomu šéfovi zavolať. Možno by ma preložili.“

„Nebláznite, bez vás by tu bola nuda,“ povedala Alžbeta a otvorila dózu.

„Ukážte!“ povedala odrazu Zlatka a schmatla jej ruku.

Prekvapená Alžbeta sa spočiatku nezmohla na odpor. Zlatka chvíľku pozorne študovala jej dlaň. Ali vedela, že Zlatka sem-tam veštlí kolegyniam budúcnosť. Ona sama ju o to nikdy nepožiadala. Veštenie považovala za bludy, ktorými sa podvodníci snažia vylákať z ľudí ťažko zarobené peniaze. Zároveň sa toho niekde hlboko vo svojom vnútri veľmi bála.

Inštinktívne sa aj teraz pokúsila ruku vytrhnúť zo Zlatkinho zovretia.

Žena ju pustila a na jej suchých perách sa objavil úsmev. „Nechcete vedieť, čo vás čaká?“

Alžbeta mala Zlatku úprimne rada, ale v tej chvíli z nej mala skutočný strach.

„Nie. Ja sa bojím. Nechcem vedieť, kedy zomriem,“ šepla.

Uvedomila si, čo za hlúposť tresla. Zlatka však len dobromyseľne pokrútila hlavou. Náušnice v jej ušiach zacinkali a ona na okamih vyzerala ako skutočná čarodejnica.

„Nepoviem vám, kedy umriete. Ani keby mi to vaša ruka prezradila. Nikto nemá poznať svoju poslednú hodinu.“

Alžbeta prikývla, odstúpila od Zlatky, otvorila mikrovlnku a vopchala do nej nádobu s obedom.

„To, čo ste videli... Je dobré?“ opýtala sa opatrne.

Bola k nej otočená chrbtom a napriek tomu cítila, že upratovačka sa usmieva.

„Je to dobré. Je to veľmi dobré. Mám vám to prezradiť?“ povedala Zlatka.

Chvíľku váhala. Bolo to proti jej presvedčeniu. Bola prísna realistka, verila len veciam, ktoré sa dali vedecky dokázať. Zvedavosť však bola silnejšia. Napokon teda prikývla.

„Čakajú vás obrovské zmeny, Alžbeta. Vďaka nim z vás bude lepšia žena. Len sa ich... nesmiete báť.“

Ali nemávala často návštevy a upratovanie z duše nenávidela. Jej byt bol kvôli tomu, mierne povedané, zanedbaný.

Zišla by sa jej pani Zlatka. Umyla záchod, vyprala hľbu šatstva, ktorá už vypadávala z koša na bielizeň. Utrela prach, pozametala. Nakoniec sama vlezla do sprchy a pustila sa do odstraňovania chlpov. V zime to zvykla hrať na prirodzenosť, ale keďže vedela, že Laura ju pravdepodobne vytiahne na diskotéku, chcela byť pripravená na všetky možnosti.

O siedmej stála Laura pred vchodovými dverami. Mala oblečený smaragdovozelený kabát, na hlave fialovú čiapku, na nohách modré čižmy. Ali vždy obdivovala jej odvahu pri výbere farieb, s momentálne bordovými vlasmi to vytváralo neprehliadnuteľnú kombináciu. Ona už roky na seba navliekala takmer výhradne všetko čierne.

Laura ju objala a do ruky jej strčila fľašu vína s prosbou, nech ju rovno otvorí. Sama sa usadila v obývačke a sledovala Ali, ako sa mocije s fľašou.

„Vyzeráš perfektne. Schudla si, pravda?“

Ali sa usmiala.

„Môže za to črevná chrípka,“ povedala.

„Aj ja by som potrebovala.“

Konečne sa Ali podarilo otvoriť víno. Nápoj zažblnkal v pohároch.

„Povedz mi niečo o tom konkurze,“ zmenila Ali tému a podala Laure pohár.

„Bolo to ako znamenie od Boha. Teda v tomto prípade skôr od satana. Zaregistrovala som sa na jednej zoznamke. Niežeby som potrebovala nejakého chlapa, len nechcem vyjsť z cviku. Tam na mňa vyskočila reklama na voľajaký internetový bazoš. Klikla som a dostala som sa rovno na inzerát nejakých chalanov, čo hľadali speváčku do kapely. Písali tam, že skúšajú niekde v garáži v Petržalke a že by chceli tohto roku nahráť demo. Jediné, čo im chýba, je speváčka. Napísala som im, že som žena stvorená pre metal. Od písali, nech sa prídem ukázať.“

„Stvorená pre metal?“

„Jasné, človek si musí rozširovať obzory.“

Laura sa natiahla, aby si štrngli.

„Si úplne, ale úplne šialená,“ pokrútila Ali hlavou.

„Ja viem. A preto ma máš rada.“

Ali si dopriala poriadny glg červeného a v duchu dala Laure za pravdu. Bez nej by bol jej život zúfalo nudný.

„Počuj, Ali, mám takú otázocku...“ povedala Laura a odrazu bola podozrivo vážna.

Ali sa hneď zmocnil nepríjemný pocit. Obávala sa, že sa blíži katastrofa.

„Počúvam,“ povedala obozretne.

„Našla som si v Bratislave prácu. Asistentka v jednej novovzniknutej firme, celkom sa im darí. Len varenie kávy a sem-tam nejaký Excel. No časom by som mohla aj postúpiť. Vyzerá to lákavo,“ rozpačito zmlkla Laura.

„Áno?“ prehodila Ali, ktorá sa stále nedočkala otázky.

Obávala sa, že vie, kam to smeruje.

„Potrebovala by som dočasné ubytovanie. Len na pár dní, kým si niečo nenájdem...“ povedala Laura a uprela na ňu šteňacie oči.

„Ja neviem. Je to tu dosť malé.“

Alžbeta sa skepticky obzrela po malej kuchyňo-spálňo-obývačke. Nevedela si predstaviť, že by tu čo len niekoľko dní bývali dve.

„Zaplatím polovicu nájmu, budem vynášať smeti... Len si ma tu, prosím, nechaj.“

Zopla ruky a natiahla ich smerom k Alžbete. Ali si nemohla pomôcť, musela sa na nej smiať.

„Kedy nastupuješ, ty šašo?“

„Budúci pondelok.“

Ali napokon prikývla. Vedela, že to nebude bohvieaké pohodlné, no niekoľko dní hádam vydržia.

Možno si vytrhajú vlasy, ich priateľstvo prejde veľkou skúškou, ale hádam to bude stáť za to. S Laurou sa nikdy

v živote ani na sekundu nenudila. Tušila, že ju čakajú rušné časy.

„Všade budú tie tvoje vlasiská. Bože, to bude peklo...“ povedala naoko zúfalo.

Laura si spokojne sadla na gauč, vyložila si nohy na papet a odpila si z vína.

„Neplač, drahá Ali. Radšej mi prezrad', akú najkratšiu sukňu ukrýva tvoj šatník?“

Ali takmer zabešlo.

„Kam chceš ísť?“

„Do Mlynskej predsa. Na zopár panákov a divokú tancovačku.“

„Neznášam diskotéky.“

„Dnes hrajú oldies. Pomádu, Beatles a staré rockovice. Bude sa ti to páčiť.“

„Živú ma tam nedostaneš. Nanajvýš tak moju chladnúcu mŕtvolu.“

O hodinu už obe stáli na zastávke na Zochovej a čakali na tridsaťdeviatku.

Ali pod hrubým zimným kabátom ukrývala dlhšie tričko, ktoré jej doteraz ani len nenapadlo použiť ako šaty. Vždy k nemu nosila rifle alebo aspoň legíny a tešila sa, ako dobre zakrýva problémové partie. Dnes si jej veľké boky pravdepodobne nikto nevšimne. Všetku pozornosť na seba strhnú jej odhalené stehná.

Laura ju nakazila svojím entuziazmom. Obidve už boli trochu chytené, a tak im vysoké podpätky robili chvíľami problémy. Alžbeta sa aj snažila krotiť, zajtra bol predsa pracovný deň, ale Laure sa ťažko odolávalo. Sama sebe však sľúbila, že musia stihnúť posledný denný spoj. Odrazu schmatla Lauru za ruku.

„Pozri, revízori.“

„Kde?“ šepľala Laura s nadšením.